

Multituds catòliques

Dll, 22/08/2011 per Jordi Llisterri...

[Laeto animo](#)

A Espanya tenim el problema que qualsevol manifestació catòlica multitudinària ens evoca a **temps passats que no van ser millors**. Per això, qualsevol manifestació pública d'adhesió catòlica genera sovint urticàries. I especialment a Catalunya si es barreja amb folklore castís o amb els Legionarios i la cabra davant del Cristo de la Buena Muerte. És una mostra més del mal que ens ha fet maridar la fe amb l'espasa.

Però la impressionat massa d'aquest diumenge a Cuatro Vientos (junt amb l'imponent silenci de l'adoració eucarística) demana **una lectura molt diferent**. En primer lloc, i sobretot, perquè tots els qui hi van anar –siguin un milió, dos, o mig, tant li fa– hi van anar perquè els va donar la gana. Les motivacions per anar la JMJ són tant diverses com el nombre de joves assistents, però **tots hi han anat perquè han volgut, o més ben dit, perquè els han convidat a anar-hi**. Per tant, cal un canvi de xip alhora de valorar aquestes trobades.

Hi ha certament el debat pastoral sobre si això serveix d'alguna cosa. Si omple les parròquies. Probablement la resposta és no, però tampoc les buida i **sobretot anima als qui hi participen**. L'engrescament té el problema que dura només el que dura la gresca, però **qualsevol activitat humana necessita els seus moments d'engrescament**. El moviment més minúscul d'Acció Catòlica especialitzada també organitza trobades perquè els seus membres es reconeixin i s'animin en la seva vivència de compromís evangèlic. Igual que qualsevol parella també necessita els seus moments de reafirmació festiva del projecte comú. Això, és una Jornada Mundial de la Joventut.

D'altra banda, aquest tipus d'actes tenen la virtut d'aixecar **un crit mediàtic** darrera del qual hi ha una realitat quotidiana que sinó quedaria amagada. Per exemple, quan es recorda constantment que el nombre de catòlics practicants joves està per sota del 10%, i que abans eren no sé quants, s'oblida que no hi ha cap altre moviment social, polític, sindical, ideològic, cultural o tribal que tingui aquest grau de penetració i de persones vinculades de forma efectiva. O quan es diu que l'Església ja no pinta res, mentre a Catalunya el 25% d'alumnes s'escolaritzen en escoles cristianes, bàsicament d'ordes religioses.

Així, el crit mediàtic que representa un milió de persones no és la realitat pastoral, però és el titular, i com a tal no es pot esperar que ocupi més de dos línies, o que duri més de 24 hores, i més avui que s'ha de condensar la vida en 140 caràcters. Però viure de prop una jornada Mundial de Joventut també ha permès mostrar que **darrera les fotos simpàtiques o les esplanades plenes de joves hi ha nombrosos grups** moguts per ordes religioses, joves de tots colors, parròquies amb vida juvenil, i que no tota l'Església són els fills de Marcial Maciel. Això, encara que un milió de catalans vagin a missa cada diumenge, no es veu.

Per tant, **és la dimensió festiva i la comunicativa el que justifica avui una clara exposició de multitud catòlica**. Ja no és un revival de l'Església de Joan Pau II, ni del nacionalcatolicisme. És una de les maneres que ha trobat l'Església per fer-se present en el món.

Òbviament és una opció que té **les seves limitacions**. Sempre que veig un munt de gent reunida escoltant a algú no puc deixar de pensar en la paròdia del Sermó de la Muntanya de la Vida de Brian. Uns senten una cosa, uns n'entenen una altra, uns no ho senten, altres no escolten, i uns s'acaben barallant per coses que al final no tenen res a veure amb el missatge de Jesús. Una crítica irreverent que alhora és un dibuix ben real del que tantes vegades passa a l'Església. Jesús enmig, però amb graus d'adhesió i vivències ben diverses i plurals, fins i tot contradictòries. Som així, **el problema és quan la multitud catòlica es vol convertir a la uniformitat catòlica**. És la temptació que l'èxit d'aquestes Jornades ha de superar, perquè això sí que seria el seu fracàs.